

CALEA MEA, CALEA NORILOR ALBI

Osho

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră

**CALEA MEA,
CALEA NORJLOR
ALB**

Osho

Traducere: Carmen Ștefania Neacșu

**EDITURA MIX
CRISTIAN 2013**

Culegere: Carmen Ștefania Neacșu

Tehnoredactare: Mioara Asmarandei

Corectură text: Carmen Neacșu și Corina-Ioana Zamfir

Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul și editorul nu dau niciun fel de garanții exprese sau implicite referitoare la conținutul acestei cărți. Prin urmare cititorul își asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informațiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSHO

Calea mea, calea norilor albi / Osho; trad.: Carmen Neacșu - Brașov :
Mix, 2010

ISBN 978-973-8471-87-0

I. Neacșu, Carmen (trad.)

294.3

Copyright © 1974, 2004 OSHO International Foundation, Switzerland.
www.osho.com/copyrights

All rights reserved.

Original English title: **My way, the way of the white clouds**

OSHO is a registered trademark of Osho International Foundation. For further information please go to www.osho.com/trademark.

The book is a transcript of a series of original talks **My way, the way of the white clouds** by Osho given to a live audience. All of the Osho talks have been published in full as books, and are also available as original audio recordings. Audio recordings and the complete text archive can be found via online OSHO Library at www.osho.com.

Romanian translation: Copyright © 2004 by Editura Mix

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii Mix

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru:

www.edituramix.ro sau contactați-ne la:

tel.: 0720 499 494; fax: 0268 257 811

e-mail: contact@edituramix.ro

Cuprins

1. Calea norilor albi	7
2. Misterul de dincolo de minte	19
3. A fi în suferință sau în extaz...?	33
4. Toate speranțele sunt false	47
5. Renunțând la ego acum	63
6. Reprimare, exprimare, transformare	79
7. Misterul relației	95
8. Doar un fruct copt cade	111
9. Întregul este întotdeauna contradictoriu	125
10. Ești pe cale	137
11. Tu ești punctul de întâlnire	151
12. Fii total în ceea ce faci	167
13. Mîntea este sursa tulburării	181
14. E nevoie de amândouă	197
15. Împărtășește prin ființa ta	217

Calea norilor albi

De ce poartă calea ta numele de Calea Norilor Albi?

Cineva l-a întrebat pe Buddha, chiar înainte ca acesta să moară: „Când un buddha moare, unde se duce el? Continuă să existe sau dispare, pur și simplu, în neant?” Întrebarea aceasta nu este una nouă, e una dintre cele mai vechi. A fost pusă, iar și iar, de nenumărate ori. Se spune că Buddha a răspuns: „Va fi asemenea unui nor alb care se face nevăzut...”

Chiar în dimineața aceasta erau pe cer nori albi. Acum nu mai sunt. Unde s-au dus? De unde au venit? Cum apar și cum se risipesc din nou? Un nor alb este un mister, venirea, plecarea lui, simplul fapt că este. Acesta este primul motiv pentru care mi-am numit calea „Calea Norilor Albi”.

Dar există mai multe motive și este bine să reflectați, să meditați asupra lor. Un nor alb există fără niciun fel de rădăcini. Este un fenomen neîn rădăcinat, neancorat nicăieri sau ancorat în nicăieri – dar există. Întreaga existență este asemenea unui nor alb: există fără rădăcini, fără cauzalitate, fără o cauză ultimă. Există ca un mister.

Un nor alb nu are un drum al lui. El plutește. Nu trebuie să ajungă niciunde, nu are nicio destinație, niciun destin de împlinit, niciun scop. Nu poți frustra un nor alb, fiindcă oriunde ar ajunge, acolo se află și ținta lui. Dacă ai un obiectiv, consecința firească va fi frustrarea. Cu cât e mintea mai orientată spre un obiectiv, cu atât mai mare va fi suferința, anxietatea și frustrarea, fiindcă odată ce ți-ai stabilit un scop, te vei îndrepta spre o destinație fixă. Iar întregul există fără un destin. Întregul nu se îndreaptă spre ceva anume; nu are țel, nu are obiectiv de atins.

Din momentul în care ți-ai stabilit un scop ești împotriva întregului – țineți minte lucrul acesta – și vei fi frustrat. Nu poți câștiga împotriva întregului. Existența ta este minusculă – nu ai cum să lupți, nu ai cum să învingi. Este imposibil de conceput cum ar putea o unitate individuală să învingă întregul. Și dacă

întregul este lipsit de scop, iar tu ai un scop, vei fi înfrânt.

Un nor alb plutește oriîncotro îl duce vântul – nu opune rezistență, nu luptă. Un nor alb nu este un cuceritor, cu toate acestea însă el planează asupra tuturor lucrurilor. Nu-l poți cuceri, nu-l poți învinge. El nu are o minte pe care să i-o cucerești – iată de ce nu-l poți învinge. Când ți-ai fixat un obiectiv, un scop, un destin, un sens, când ai nebunia de a ajunge undeva, problemele încep să apară. Și vei fi înfrânt, fără îndoială. Înfrângerea ta este în firea lucrurilor.

Un nor alb nu are încotro să se îndrepte. El se mișcă pretutindeni, toate dimensiunile sunt ale lui, toate direcțiile sunt ale lui. Nimic nu e respins. Tot ce este, tot ce există e acceptat pe deplin. Iată de ce îmi denumesc calea „Calea Norilor Albi”.

Norii albi nu au un traseu de parcurs – ei plutesc în voie. Un traseu presupune că ai de ajuns undeva. Calea norilor albi înseamnă o cale fără cărare, un drum fără cai. Înseamnă să te miști, dar nu cu o minte fixă – să te miști fără să ai o minte. Lucrul acesta trebuie să fie înțeles, căci scopul este sinonim cu mintea. Acesta este motivul pentru care nu poți concepe să trăiești fără un scop... fiindcă mintea nu poate exista în absența scopului.

Iar oamenii sunt atât de absurzi, vin la mine până și cu o astfel de întrebare: Care este scopul meditației? Meditația nu poate avea niciun scop, căci meditația înseamnă în esență o stare de absență a minții. Ea înseamnă să fii acolo unde ești, să nu pleci nicăieri; ea are loc atunci când a fi este singurul tău scop.

Scopul este aici și acum. Din momentul în care scopul se află în altă parte, mintea își începe călătoria. Și-atunci ea începe să gândească, începe un proces. Dacă și-a făcut apariția viitorul, mintea poate curge, își poate urma cursul, mintea are spațiu să se miște. Scopul dă naștere viitorului, viitorul dă naștere timpului.

Un nor alb plutește pe cer, atemporal – fiindcă nu există viitor, nu există minte. Norul este aici și acum. Fiecare moment este eternitate totală. Mintea însă nu poate exista fără să aibă scopuri, așa că ea și le fabrică în continuu. Dacă nu mai poate avea așa-numitele scopuri lumești, ea va crea scopuri religioase, scopuri care privesc lumea cealaltă. Dacă banii nu mai sunt importanți, meditația va deveni importantă. Dacă așa-numita lume a competiției, politicii nu mai are valoare, o altă lume va

deveni semnificativă – o lume a unui nou tip de competiție, o lume a religiei, a realizării. Minteia tânjește mereu după un sens, după un scop. Iar pentru mine, o minte religioasă este doar aceea care este lipsită de scopuri. Dar o astfel de minte nu mai este deloc o minte. Gândiți-vă la voi înșivă ca fiind, pur și simplu, nori albi, lipsiți de minte.

În Tibet există această meditație: călugării stau așezați pe dealuri, singuri, în singurătate absolută, nefăcând altceva decât să mediteze la norii albi care plutesc pe cer, contemplându-i fără încetare și, încetul cu încetul, contopindu-se cu ei. Apoi devin nori albi – stau pe înălțimea dealului, asemenea norilor albi. Minteia nu mai este prezentă, nu mai există decât sentimentul de a fi acolo. Nu mai opun rezistență, nu mai luptă, nu mai au nimic de realizat, nimic de pierdut. Doar se bucură de existență, doar celebrează momentul – bucuria, extazul.

De aceea mi-am denumit calea „Calea Norilor Albi”. Și aș vrea ca și voi să deveniți nori albi care plutesc pe cer. Spun „care plutesc”, nu „care se deplasează” – nu să vă deplasați către un punct, ci să plutiți oriîncotro vă poartă vântul. Oriunde se întâmplă să vă aflați, acolo trebuia să ajungeți. Așadar scopul nu reprezintă sfârșitul a ceva, el nu e „sfârșit de capitol”. Scopul îl reprezintă fiecare moment.

Aici, pentru mine sunteți *siddhas*, iluminați. Aici ați atins realizarea, aici sunteți perfecți precum un Buddha, un Mahavira sau un Krishna. Nu mai e nimic altceva de realizat. În chiar acest moment totul se află aici, atâta doar că voi nu sunteți atenți. Și nu sunteți atenți din cauză că mintea voastră se află în viitor. Voi nu vă aflați aici, nu sunteți conștienți de ce vi se întâmplă în chiar acest moment. Și a fost așa mereu, timp de multe, multe milioane de vieți. În fiecare moment ați fost precum un buddha, nicio secundă n-ați încetat să fiți astfel – ar fi imposibil, nu e în firea lucrurilor. E imposibil să încetați să fiți astfel!

Dar voi nu sunteți atenți și nici nu puteți fi din cauza unui obiectiv pe care vi l-ați stabilit, ceva ce trebuie realizat. Din acest motiv se creează o barieră și astfel ratați ceea ce sunteți deja. Odată ce vi se dezvăluie ceea ce sunteți, odată ce deveniți conștienți de ceea ce sunteți, cel mai mare mister al ființei este dezvăluit – acela că suntem cu toții perfecți. La asta ne referim

atunci când spunem că suntem cu toții *brahman* – fiecare dintre noi este sufletul, sufletul ultim, divinul. La asta ne referim atunci când spunem *tattwamasi* – tu ești acela. Nu trebuie să devii acela, fiindcă dacă ar trebui să devii, atunci n-ai mai fi acela încă de pe acum. Și dacă nu ești deja acela, cum poți deveni? Sămânța devine copac fiindcă sămânța este deja acela!

Așadar nu se pune problema devenirii, singura problemă este aceea a revelării. Sămânța se dezvăluie în momentul acesta ca sămânță și în momentul următor ca arbore. Este, deci, vorba despre dezvăluire, despre revelare. Și dacă poți pătrunde în profunzime, sămânța este, în chiar momentul acesta, copacul.

Misticii tibetani, maeștrii zen, dervișii sufiști au vorbit cu toții despre norii albi. Norii albi au captivat ființa interioară a multor oameni. Se pare că se stabilește un raport cu norii albi. Faceți din asta o meditație și multe lucruri vor veni la voi după aceea.

Viața n-ar trebui să fie luată ca o problemă. Dacă ai început luând-o așa ești pierdut. Dacă crezi că viața e o problemă, n-ai să-i găsești niciodată soluția. Așa procedează filozofia – așa procedează întotdeauna în mod greșit filozofia. Nu există filozofii corecte, e imposibil așa ceva. Toate filozofiile sunt greșite. Toate filozofiile sunt greșite. A filozofa este ceva greșit, din cauză că filozofia face pasul elementar greșit: acela de a lua viața ca pe o problemă. Dacă viața e luată ca o problemă, nu i se va găsi soluție. Viața nu e o problemă, ci un mister, iar religia este cea care o ia astfel.

Un nor alb este lucrul cel mai misterios, deodată apărând, deodată dispărând. V-ați gândit vreodată că norii nu au *nam-roop* – n-au nume, n-au formă? Nici măcar o secundă nu-și păstrează forma – aceasta se schimbă, e asemenea curgerii unui râu. Poți să-i dai o formă norului, dar ea va fi rezultatul proiecției tale. Un nor n-are formă; el e lipsit de formă sau în continuă formare, e un flux. Și așa e și viața. Orice formă reprezintă o proiecție.

În viața aceasta îți spui că ești bărbat și cu numai o viață înainte se poate să fi fost femeie. În viața aceasta ești alb, iar în viața următoare poți să fii negru. În momentul acesta ești inteligent, iar în momentul următor te porți prost. În momentul acesta ești tăcut, iar în momentul următor înnebunești,

devii fioros, agresiv. Ai oare o formă anume? Sau ești în continuă schimbare? Ești un flux, un nor. Ai nume, ai vreo identitate? Poți să-ți spui în cutare sau în cutare fel? În chiar momentul în care-ți spui că ești într-un fel anume, devii conștient de faptul că ești și în felul opus.

Spui cuiva: „Te iubesc” – și în chiar momentul respectiv, ura este și ea prezentă. Te numești prietenul cuiva și în chiar acel moment dușmanul râde înăuntrul tău, așteptând să vină și vremea lui. Te declari un om fericit și în chiar acel moment fericirea se pierde și devii nefericit. Nu ai o identitate, iar dacă îți dai seama de lucrul acesta devii un nor fără formă, fără nume. Și-atunci începi să plutești.

Pentru mine, viața unui nor alb este viața unui sannyasin, a celui care a renunțat. Viața unei gospodine este o rutină fixă; e un lucru mort, un tipar. Are o denumire, are o formă. Se deplasează pe un anumit traseu, asemănător șinelor de cale ferată. Trenurile care merg pe șine au o țintă, trebuie să ajungă undeva. Dar un sannyasin este asemenea unui nor care plutește pe cer – nu există cale ferată pentru el, nu există rute, nu există identități. El nu e nimeni și duce viața unei neființe, trăiește ca și cum n-ar fi.

Dacă poți trăi ca și cum n-ai exista, atunci te afli pe calea mea. Și cu cât exiști mai mult, cu atât mai multă boală va exista, iar cu cât exiști mai puțin, cu atât mai sănătos vei fi. Cu cât exiști mai puțin, cu atât vei fi mai imponderabil. Cu cât exiști mai puțin, cu atât vei fi mai divin și mai beatific.

Atunci când spun că viața nu este o problemă, ci un mister, vreau să spun că n-o poți soluționa, ci poți să *devii* ea. O problemă se rezolvă pe cale intelectuală; dar chiar dacă o rezolvi, n-ai realizat nimic. Te alegi cu ceva mai multe cunoștințe, dar nu cunoști extazul pe această cale. Misterul este ceva ce poți deveni. Poți deveni una cu el, te contopești. Atunci se naște extazul, atunci beatitudinea – atunci bucuria ultimă, trăirea ultimă ce i se poate întâmpla unei ființe umane.

Religia ia viața ca pe un mister. Ce poți face în privința unui mister? Nu e nimic de făcut în privința lui, însă poți face ceva în ceea ce te privește pe *tine*. Poți deveni mai misterios. Și apoi, când doi sunt asemănători se pot întâlni, când doi sunt de același fel se pot întâlni.

Căutați în viață ceea ce este misterios. Oriîncotro căutați – în norii cei albi, în stelele nopții, în flori, în curgerea unui râu – oriîncotro căutați, căutați misterul. Și oriunde îl aflați, meditați asupra lui.

Meditație înseamnă să te dizolvi în fața misterului respectiv, să te anihilezi, să te dispersezi în fața lui. Să nu mai fii, și să lași misterul să fie atât de total încât să fii absorbit în el. Și deodată se va deschide o ușă nouă, vei ajunge la o percepție nouă. Dintr-o dată, lumea mundană a divizării, a separării dispăre și o lume diferită, total diferită, a unității, îți apare în față. Totul își pierde liniile de hotar; fiecare lucru este împreună cu celelalte, fără diviziune, formând una împreună cu ele.

Lucrul acesta e posibil doar dacă faci ceva în ceea ce te privește pe *tine*. Dacă ai de rezolvat o problemă, trebuie să faci ceva cu problema respectivă. Trebuie să găsești o soluție, un indiciu. Trebuie să te ocupi de problemă, trebuie să te duci într-un laborator – trebuie să faci ceva. Dacă trebuie să întâlnești misterul, trebuie să faci ceva în ceea ce te privește pe *tine*; în privința misterului nu e nimic de făcut.

Suntem neputincioși în fața misterelor. Iată de ce continuăm să preschimbăm misterele în probleme – în fața problemelor suntem puternici, simțim că noi deținem controlul. În fața misterelor suntem neputincioși, nu putem face nimic. În fața misterelor ne confruntăm cu moartea și nu putem face nicio manevră.

Din această cauză, cu cât devine intelectul uman mai matematic, mai logic, cu atât mai puține sunt posibilitățile ca mintea omenească să cunoască extazul, cu atât mai puțină poezie rămâne posibilă. Se pierde o calitate a frumosului și a misterului; viața devine faptică, lipsită de simbolism.

Când numesc calea mea „Calea Norilor Albi” recurg la simbolism. Norul alb nu e folosit ca un fapt, ci ca un simbol, ca un simbol poetic – ca o trimitere la o contopire profundă cu misteriosul și miraculosul.

Vrei să ne spui care este relația ta cu norii albi?

Eu *sunt* un nor alb. Nu există relație și nu are cum să existe. Relația există atunci când e vorba de doi, când există diviziune. Așadar relația nu este cu adevărat o relație, căci ori de câte ori există relație este prezentă separarea. Eu sunt un nor alb. Nu ai cum să fii în relație cu un nor alb; poți doar să devii una cu el și să permiți norului alb să devină una cu tine, dar relația nu e posibilă. În relație rămâi separat, în relație continui să manipulezi.

Noi creăm relații chiar și în dragoste, iar aceasta reprezintă unul dintre misterele vieții omenești. Astfel, ratăm iubirea. Iubirea n-ar trebui să fie o relație. Ar trebui să devii iubitul sau iubita, ar trebui să devii celălalt, și să permiți celuilalt să devină tu. Ar trebui să aibă loc o contopire, doar atunci încetează conflictul; în caz contrar dragostea devine conflict, devine luptă. Dacă ești, atunci vei încerca să manipulezi, vei vrea să posezi, vei vrea să te afli la cârmă și-atunci își face apariția exploatarea. Celălalt va fi folosit ca un mijloc, nu va mai reprezenta un scop.

Cu norii albi nu poți face așa ceva, pe ei nu-i poți face soții și soți. Nu-i poți înlănțui sau convinge să intre într-o relație. Nu-ți vor permite, nu te vor asculta. Sunt sături de astfel de lucruri – de aceea au și devenit acum nori albi. Poți deveni una cu ei, iar atunci inima lor se va deschide.

Dar mintea omenească nu poate gândi dincolo de relație, fiindcă noi nu putem gândi despre noi înșine ca și cum n-am fi. Noi suntem. Oricât am ascunde lucrul acesta, noi suntem prezenți. Adânc înăuntru se află egoul și adânc înăuntru el continuă să manipuleze.

Cu un nor alb, așa ceva nu e posibil. Cu egoul tău poți să te uiți la norul alb, poți să te gândești la el, dar misterele nu se vor deschide. Porțile vor rămâne închise. Vei rămâne în întunericul nopții. Dacă egoul tău dispare, atunci devii un nor alb.

În zen există una dintre cele mai vechi tradiții ale picturii. Un maestru zen avea un discipol care învăța să picteze și, desigur, prin pictură deprindea meditația. Discipolul era obsedat de bambuși; în continuu desena și picta bambuși. Se spune că maestrul i-ar fi zis discipolului următoarele: „Până când nu devii tu un bambus, nu se va întâmpla nimic.”

Timp de zece ani, discipolul desenase întruna bambuși. Devenise atât de priceput încât putea desena bambuși și cu ochii închiși, în noaptea întunecată. Iar bambușii săi erau perfecți, și atât de vii.

Dar maestrului nu-i erau pe plac. „Nu”, spunea el, „până când nu devii un bambus, nu ai cum să desenezi unul. Continui să rămâi separat, să rămâi un privitor din afară, un spectator. Poate că ai ajuns să cunoști bambusul din afară, dar aceasta este periferia, nu sufletul bambusului. Până ce nu devii tu însuși unul, până ce nu devii tu un bambus, cum ai putea să-l cunoști dinăuntru?”

Zece ani s-a străduit discipolul, dar maestrul nu-și dădea acordul. Astfel că într-o zi, discipolul a dispărut în pădure, într-o pădure de bambus. Timp de trei ani nu s-a știut nimic despre el. Apoi au început să vină vești că devenise un bambus: „Acum nu mai desenează. Trăiește cu bambușii, stă printre ei. Când bate vântul, iar bambușii dansează – dansează și el.”

Maestrul s-a dus să vadă despre ce e vorba. Și, într-adevăr, discipolul devenise un bambus. Maestrul i-a spus: „Acum uită cu totul de bambus.”

Discipolul i-a răspuns: „Dar mi-ai spus să devin un bambus și am devenit.”

Maestrul a continuat: „Acum uită și de asta, fiindcă acum aceasta este singura barieră. Undeva în adâncul tău ești încă separat și-ți amintești că ai devenit bambus. Așa că nu ești încă un bambus perfect, fiindcă un bambus nu și-ar aminti de asta. Uită, deci.”

Timp de zece ani nu s-a mai discutat nimic de bambuși. Apoi, într-o zi, maestrul l-a chemat pe discipol și i-a spus: „Acum poți desena. Mai întâi devino bambus, apoi uită de asta; devii astfel un bambus perfect, iar desenul nu mai e un desen, ci o creștere.”

Nu am niciun fel de relație cu norii albi. Eu *sunt* un nor alb. Mi-aș dori ca și voi să fiți nori albi, nu în relație cu ei. Destul cu relațiile – ați suferit destul. Timp de multe, foarte multe vieți ați fost în relație cu unul sau altul și ați suferit destul, mai mult decât suficient. Ați suferit mai mult decât meritați, iar suferința a fost centrată pe conceptul greșit de la care pleacă relația. Conceptul greșit este următorul: trebuie să fii tu însuși, apoi să fii în relație.

Atunci ia naștere tensiunea, conflictul, violența, agresivitatea și urmează întregul iad.

Sartre spune undeva că celălalt reprezintă infernul. În realitate însă, celălalt nu e infernul – celălalt e un „altul” din cauză că tu ești egoul. Dacă tu nu mai ești, celălalt dispăre. Ori de câte ori se întâmplă lucrul acesta – între un om și un arbore, între un om și un nor, între un bărbat și o femeie sau între un om și o rocă – oricând se întâmplă să nu mai fii, iadul dispăre. Ești dintr-o dată transfigurat, ai intrat în paradis.

Vechea poveste biblică e foarte frumoasă: Adam și Eva au fost izgoniți din Grădina Edenului fiindcă mâncaseră un fruct oprit, fructul din copacul cunoașterii. Aceasta este una dintre cele mai frumoase parabole concepute vreodată. De ce era interzis fructul cunoașterii? Din cauză că atunci când intră cunoașterea, egoul își face simțită prezența. În momentul în care știi că ești, ai căzut. Acesta este păcatul originar.

Nimeni nu i-a izgonit pe Adam și pe Eva din rai. În momentul în care au devenit conștienți că sunt, Grădina Edenului a dispărut. Pentru astfel de ochi, plini de ego, Grădina nu poate exista. Nu au fost izgoniți din Grădină – Grădina este aici și acum, este chiar lângă voi. V-a urmat întotdeauna, oriunde ați mers, voi însă n-o vedeți. Dacă egoul nu mai e prezent, intrați din nou în ea, Grădina se dezvăluie. N-ați ieșit niciodată din ea.

Încercați lucrul următor: stând sub un copac, uitați de voi. Lăsați ca acolo să fie doar copacul. Aceasta i s-a întâmplat lui Buddha sub copacul bodhi. El n-a mai fost, iar în acel moment s-a întâmplat totul. Doar copacul bodhi mai era acolo.

Poate nu v-ați dat seama de faptul că timp de cinci sute de ani după Buddha, nu i-a fost creată nicio statuie, n-a fost pictat niciodată. Timp de cinci sute de ani în continuu, ori de câte ori se ridica un templu budist, în el se afla doar imaginea reprezentând copacul bodhi. Era foarte frumos – fiindcă în momentul în care Gautama Siddhartha a devenit Buddha, el nu era acolo, doar copacul era. Pentru o clipă dispăruse – doar copacul era acolo.

Aflați momente în care voi nu sunteți, și acelea vor fi momentele în care veți fi cu adevărat, pentru prima dată.

Așadar eu sunt norul alb, iar efortul meu se îndreaptă în totalitate înspre transformarea voastră de asemenea în nori

albi, plutind pe cer. Fără obligația de a ajunge undeva, venind de niciunde, pur și simplu fiind aici, în chiar acest moment – perfect. Nu vă predau niciun fel de idealuri, nu vă predau niciun fel de imperative. Nu vă spun să fiți așa sau să deveniți în cutare fel. Întreaga mea învățătură este simplă: orice ați fi, acceptați atât de total încât să nu mai rămână nimic de realizat și veți deveni nori albi.

Este adevărat că pentru a răzbi cu adevărat, pentru a deveni total prezenți, pentru a deveni nori albi trebuie să ne trăim până la capăt toate visele și toate fanteziile pe care le avem? Și cum poate realitatea aceea să fie la fel de reală ca răspuns la străzile orașelor pe cât e în Grădina Edenului din inima naturii?

Întrebarea nu e dacă trebuie să vă trăiți sau nu toate visele și fanteziile. Voi *chiar trăiți* în ele, sunteți deja în ele. Și nu e chestiune de alegere – nu puteți alege. Puteți voi să alegeți? Puteți să renunțați la visele voastre? Puteți să întoarceți spatele fanteziilor voastre? Dacă încercați să renunțați la visele pe care le aveți, va trebui să le înlocuiți cu alte vise. Dacă încercați să vă schimbați fanteziile, acestea se vor schimba în fantezii de alt fel – dar vor rămâne vise și fantezii.

Și-atunci ce e de făcut? Să le acceptați. De ce să fiți împotriva lor? Copacul acesta are flori roșii, copacul celălalt are flori galbene. Deci nu e nicio problemă. Tu ai vise de un anumit fel – vise de culoare galbenă. Altcineva are alte vise – vise albastre, vise roșii. Nu e nicio problemă. De ce să lupți cu visele, de ce să încerci să le schimbi? Când încerci să le schimbi, crezi prea mult în ele. Nu crezi că sunt vise, crezi că sunt reale și că schimbarea pe care le-o aduci e lucru semnificativ. Dacă visele sunt vise, de ce să nu le accepți?

În momentul în care le accepți, ele dispar – acesta e secretul. În momentul în care le accepți, dispar – fiindcă mintea visătoare există ca urmare a respingerii. Fenomenul însuși care stă la baza minții visătoare îl reprezintă respingerea.

Respingi de atâta vreme numeroase lucruri, de aceea ele îți răsar în vise. Mergi pe stradă; te uiți la o femeie frumoasă sau la un

bărbat frumos. Dorința apare. Deodată îi întorci spatele: „E ceva greșit!” O respingi: „Tradiția, cultura, societatea și moralitatea spun că nu e bine!”

Te poti uita la o floare frumoasă fără să fie nimic rău în asta, dar când te uiți la o față frumoasă ceva devine imediat rău – și o respingi. Acum, fața aceea va deveni un vis. Ceea ce e respins devine vis. Acum fața respectivă te va bântui, va veni, noaptea, aproape de tine. Acum, corpul acela îți va da târcoale. Dorința pe care ai respins-o va deveni vis. Dorințele reprimite vor deveni vise și fantezii.

Deci cum putem da naștere unui vis? Tot secretul îl reprezintă respingerea. Cu cât respingi mai mult, cu atât vor lua naștere mai multe vise. Cei care trăiesc în vârful dealului, cei care resping viața sunt plini de vise nenumărate. Visele devin atât de reale, halucinante, încât ei nu pot face nicio distincție între ceea ce este vis și ceea ce este realitate.

Nu respingeți, fiindcă respingând veți da naștere mai multor vise. Acceptați. Indiferent ce vi se întâmplă, acceptați ca făcând parte din ființa voastră. Nu condamnați. În momentul în care aveți o atitudine de mai mare acceptare, visele se spulberă. Cel care își acceptă viața în totalitate ajunge să fie lipsit de vise, fiindcă însăși baza visării este înlăturată. Acesta este unul dintre lucrurile ce trebuie ținute minte.

Apoi, rețineți că totul este natură – totul, vă spun. Nu doar copacii, nu doar norii – totul. Tot ce s-a întâmplat, s-a întâmplat datorită naturii. Nimic nu e nenatural – nimic nu poate fi, fiindcă, în caz contrar, cum ar fi fost posibil să se întâmple? Totul este natural. Așa că nu creați o diviziune – nu spuneți că un lucru e natural, în vreme ce altul nu e. Tot ceea ce este, este natural. Dar mintea trăiește din distincții, din împărțiri. Nu divideți, acceptați tot ceea ce este și acceptați fără să analizați.

Fie că sunteți la piață, fie că sunteți pe un deal, vă aflați în aceeași natură. Undeva, natura a luat forma dealurilor și a copacilor, altundeva e întruchipată de magazinele din piață. După ce ai aflat secretul acceptării, chiar și piața capătă frumusețe. Piața are frumusețea ei – viața de-acolo, activitatea, nebunia frumoasă care are loc acolo. Are frumusețea ei! Iar dealurile n-ar fi atât de frumoase dacă n-ar exista piețele, țineți minte lucrul

acesta. Dealurile sunt atât de frumoase și atât de tăcute tocmai pentru că există piețele. Piața este cea care dă liniștea dealurilor.

Așadar, oriunde v-ați afla – fie că sunteți în piață, sau că dansați și cântați, sau că stați în tăcere sub un copac – luați totul ca formând un singur întreg, nu creați diviziune. Iar când cântați și dansați, bucurați-vă din tot sufletul! Aceasta este modalitatea prin care înfloriți în chiar acest moment! Cântecele și dansul vostru pot deveni, în voi, o înflorire; au devenit astfel în cazul multora. Când Mahaprabhu Chaitanya dansa în satele din Bengal, cântându-și cântecele său devoțional „Hare Krishna, Hare Rama”, era o înflorire. Era unul dintre cele mai frumoase lucruri care s-au întâmplat vreodată. Nu doar Buddha stând sub copacul bodhi e frumos; un Chaitanya Mahaprabhu dansând pe străzi și cântând: „Hare Krishna, Hare Rama” este de asemenea frumos – la fel de frumos, doar că se află în cealaltă extremă.

Poți sta sub un copac și poți uita de tine complet, astfel încât să dispari. Poți dansa pe stradă, fiind absorbit de cântecele, de dansul tău, atât de total încât să dispari. Secretul constă în a fi complet absorbit, indiferent în ce împrejurare se întâmplă lucrul acesta.

Și se întâmplă în mod diferit, de la om la om. Nu ni-l putem imagina pe Buddha dansând, el nu era genul acesta de om. Dar tu poți fi genul care dansează, așa că nu te forța să stai sub un copac bodhi, fiindcă îți vei crea probleme. Simplul fapt de a te forța, de a te reduce la tăcere va reprezenta o agresiune. Și-atunci fața ta nu va fi asemenea celei a lui Buddha; va fi o față chinuită, te vei autotortura. Poate că tu ești asemenea lui Chaitanya, asemenea Meerei...

Aflați în ce fel se mișcă norul vostru, încotro plutește el și lăsați-i libertate deplină de mișcare și de plutire. Oriîncotro s-ar duce, va ajunge la divin. Tot ce trebuie să faceți este să nu opuneți rezistență, ci să curgeți. Nu împingeți râul, curgeți împreună cu el. Un dans este foarte frumos, dar trebuie să fiți pe deplin în el – aici e totul. Nu respingeți nimic, respingerea e nereligioasă. Acceptați în totalitate; acceptarea este rugăciune.

Destul pentru astăzi.

Misterul de dincolo de minte

De ce suntem atât de norocoși să te avem printre noi – și de ce suntem noi împreună cu tine?

Nu se poate niciodată răspunde de ce-urilor. Minții i se pare că oricând întrebî „de ce” poți primi un răspuns. Dar aceasta este una dintre supozițiile eronate. Niciunui „de ce” nu i s-a răspuns vreodată și nici nu i se poate răspunde. Existența este – nu se poate întreba niciun „de ce” în legătură cu ea. Dacă întrebî, dacă întrebarea ta persistă, poți da naștere unui răspuns – dar răspunsul acela va fi unul fabricat, nu va fi cu adevărat un răspuns. Faptul în sine de a pune întrebări este în esență absurd.

Copacii există – nu poți întreba de ce.

Cerul există – nu poți întreba de ce.

Existența există, râurile curg, norii plutesc – nu poți întreba de ce.

Mintea întreabă de ce, știi asta. Mintea e curioasă; ea vrea să știe motivul pentru care există orice lucru. Dar este vorba despre o boală în interiorul minții, iar satisfacția în acest caz nu poate fi vreodată obținută, fiindcă dacă răspunzi unui de ce, un altul răsare de îndată. Fiecare răspuns nu face decât să dea naștere altor întrebări. Iar mintea nu va fi mulțumită decât atunci când primești răspunsul ultim – dar răspuns ultim nu poate exista. Prin răspuns ultim vreau să spun că nu mai poți întreba alte de ce-uri. Dar o astfel de situație nu este posibilă; orice s-ar rosti, de ce-ul își găsește din nou locul.

În asta a constat efortul absurd al filozofilor: de ce există lumea aceasta? Așa că s-au tot gândit și au elaborat o teorie referitoare la această întrebare: Dumnezeu a creat-o. Dar de ce a creat-o Dumnezeu? Au urmat alte teorii, iar în final: De ce există Dumnezeu? Așadar primul lucru care trebuie știut îl reprezintă această trăsătură a minții ce constă în faptul că întreabă mereu de ce. Întocmai așa cum frunzele se ivesc pe ramuri, de ce-urile

se ivesc în minte – tai unul și multe altele cresc în loc. Poți aduna multe răspunsuri, dar *răspunsul* nu-l vei avea. Și până când răspunsul nu vine, mintea își continuă, neobosită, căutarea. Deci acesta este primul lucru pe care-aș vrea să vi-l spun: nu insistați prea mult cu de ce-urile.

De ce insistăm? De ce vrem să știm care e cauza? De ce vrem să pătrundem adânc într-un lucru și să ajungem până la baza lui? De ce?... Fiindcă dacă știi răspunsul la fiecare „de ce”, dacă știi fiecare răspuns privitor la un lucru poți stăpâni lucrul respectiv, îl poți manipula. Atunci lucrul acela nu mai reprezintă un mister, nu te mai minunezi în fața lui. Îl cunoști, i-ai ucis misterul.

Mintea este ucigașă – ucigașa tuturor misterelor. Ea e întotdeauna în largul ei cu tot ceea ce este mort. Când se confruntă cu ceva viu, mintea se simte stingherită, fiindcă nu poți fi tu stăpânul absolut. Ceea ce este viu, ceea ce este în viață e întotdeauna acolo, imprevizibil. Când ai de-a face cu ceva viu, viitorul nu poate fi fix, iar tu nu poți ști încotro se va îndrepta, încotro te va duce. Cu un lucru mort totul este sigur și fix. Ești în largul tău. Nu-ți faci griji de niciun fel, ai certitudinea deplină.

Mintea are nevoia imperioasă de a face ca totul să fie sigur, din cauză că mintea se teme de viață. Mintea dă naștere științei doar ca să ucidă orice posibilitate de viață. Mintea încearcă să găsească explicații. Odată găsită explicația, misterul se topește. Întrebi „de ce”, primești un răspuns și apoi mintea se simte în largul ei. Ce ai obținut în felul acesta? N-ai obținut nimic, ci ai pierdut ceva – ai pierdut un mister.

În fața misterului ești stingherit, din cauză că reprezintă ceva mai mare decât tine, ceva ce nu poți manipula, ceva ce nu poți folosi ca pe un lucru; e ceva ce copleșește, ceva ce domină, ceva în fața căruia ești dezbrăcat și neputincios – ceva în fața căruia te dizolvi, pur și simplu. Misterul îți dă sentimentul morții; iată de ce atâtea investigații pentru a afla motivele existenței unui lucru sau altuia. Acesta este primul lucru ce trebuie reținut.

Dar să nu crezi că îți evit întrebarea. N-o evit, îți spun ceva despre minte – îți spun de ce pune ea întrebări. Iar dacă poți rămâne cu sentimentul misterului, eu am să-ți răspund. Dacă e păstrat sentimentul misterului, atunci răspunsul nu mai e periculos, el poate fi util. Atunci fiecare răspuns te conduce către